

2. melléklet a 114/2013. (IV. 16.) Korm. rendelethez

**Javaslat a
„A magyar vízilabdázás”
Magyar Értéktárba történő felvételéhez**

Készítette:

Dr. Kemény Dénes és Györe Zsuzsanna, Magyar Vízilabda Szövetség

Cím: 1138 Budapest, Margitsziget

Telefonszám:+36707787128

E-mail cím: zsuzsa@waterpolo.hu

I.

A JAVASLATTEVŐ ADATAI

1. A javaslatot benyújtó (személy/intézmény/szervezet/vállalkozás) neve: Halász János, Országgyűlési Képviselő, Hungarikum Bizottsági tag
2. A javaslatot benyújtó személy vagy a kapcsolattartó személy adatai:
Név: Szikra Dániel Tamás
Levelezési cím: 1055, Budapest, Széchenyi rakpart 19.
Telefonszám: +36308302858
E-mail cím: szikra.daniel@gmail.com

II.

A NEMZETI ÉRTÉK ADATAI

1. A nemzeti érték megnevezése: *A magyar vízilabdázás*
2. A nemzeti érték szakterületenkénti kategóriák szerinti besorolása
 agrár- és élelmiszergazdaság egészség és életmód épített környezet
 ipari és műszaki megoldások kulturális örökség sport
 természeti környezet turizmus és vendéglátás

3. A nemzeti értéket tartalmazó értéktár megnevezése

Ágazati Értéktár, EMMI (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

4. A nemzeti érték rövid, szöveges bemutatása, egyedi jellemzőinek és történetének leírása

Vízilabda, a nemzeti érték

„A hagyományok ápolása legfontosabb feladatunk. Ehhez azonban nem elég kifényezni bajnokaink márványtábláját a „Hajósban”, tennünk kell azért, hogy újabb táblák kerüljenek a régiék mellé és sportolóink újabb aranyakkal gazdagodjanak. Legalább ennyire fontos, hogy a hagyományos magyar sikersportágat és az iránta érzett szenvedélyt úgy adjuk át a következő generációnak, ahogyan mi is kaptuk szüleinktől azért, hogy minél többen osztozzanak a sportág iránti elkötelezettségben pólósként vagy szurkolóként.”

Dr. Kemény Dénes, a Magyar Vízilabda Szövetség elnöke (aki szövetségi kapitányként a magyar férfiválogatottat 2000-ben, 2004-ben és 2008-ban is olimpiai aranyéremig vezette) nem véletlenül ezekkel a szavakkal köszönti az olvasókat a szövetség honlapján, hiszen ezzel kristálytiszta foglalta össze a feladatokat.

Mert a magyar vízilabdasport nemzeti érték.

Nemzeti érték, amely a sportág hőskorától voltaképpen folyamatosan az elitezhez tartozik. Eleinte a korai uralkodó britek, majd a franciák, a németek, később a második világháború után az olaszok, a jugoszlávok, a szovjetek, a spanyolok jelentették a nagy ellenfelet – az állandóságot azonban, független a szabályváltoztatásoktól, a mieink jelentették.

A sportág medencében űzött változata a XX. század első évtizedében terjedt el Magyarországon – Hégner Jenő és ferencvárosi társai egy cirkuszban tett látogatásnak hála artisták módjára, a csuklójukat használva kezdték el hajigálni a bőrlabdát, ami a kor technikai fejlettségét tekintve nem kis újdonságot jelentett. Az 1912-es stockholmi olimpián mindez még nem hozta meg az igazi gyümölcsöt (5. hely), ám később mindenki a magyar válogatottat említette, mint fő esélyest – 1916-ban a medence helyett azonban a fronton harcoltak a pólósok. A tíz legjobb játékosból hat meghalt, három örökre meggyomorodott, így ez a csapat sajnos nem élhette meg, hogy a dobogó tetejére álljon.

Később a korábban pólózó Komjádi Béla vette a kezébe a karmesteri pálcát – a III. kerületi TVSE mindeneképp vetette bele magát a munkába. A tehetségek pedig jöttek, jöttek, a munka elkezdődött. A nagy áttörést az 1924-es olimpia hozta meg: a csapat nyolcszori hosszabbítás (!) után, 20 perc helyett 80 perces, legendás mérkőzésen 7–6-ra legyőzte az uralkodó brit együttest. A csata sokat kivett a mieinkből, s végül érem nélkül tértek haza Párizsból, ám mindenki tudta, érezte, lesz ez még máshogy. Az első ízben kiírt Európa-bajnokságot a budapesti Császárszodában, 1926-ban óriási közönségsikert aratva nyerte meg a magyar válogatott, majd a következő évben Bolognában is a dobogó tetejére állhatott. Az 1928-as olimpián azonban még nem sikerült feltennie a koronát teljesítményére – a fináléban a németek árnyalatnyival jobbak voltak.

Ez a vereség fájó volt, mindazonáltal egyben „null-kilométer” is. Az, hiszen 1939-ig nem kapott ki a csapat. A következő 110 mérkőzés veretlensége (csupán a berlini játékokon a németek ellen vívott meccs lett döntetlen) két olimpiai aranyérmét (1932, 1936) és három Eb-győzelmet (1931, 1934, 1938) hozott magával, avagy egyértelműen a magyar vízilabda került a csúcsra. A Halassy Olivér-Németh János duó megállíthatatlan volt a vízben, mindegy, ki volt a kapitány, a többiek zsenialitása mellett is rájuk kellett építeni a taktikát.

A negyvenes évek végén, ötvenes évek elején új vetélytársak tűntek fel, ám a második világháború után is megőriztük vezető helyünket. A korábbi klasszisok közül a legtöbben edzőként adták tovább tudásukat – az 1948-as olimpián például a korábban a világ legjobbjának titulált Németh „Jamesz” irányította a csapatot, s jutott vele ezüstéremig. Ez akkoriban már „kudarcnak” számított, így a kritikaáradat miatt lemondott...

Az ötvenes éveket aztán a második aranykorszaknak nevezhetjük. Az 1952-es és 1956-os olimpián (kapitány: Rajki Béla), valamint az 1954-es és 1958-as Eb-n sem lehetett a magyar válogatottat megállítani. Az '56-os, szovjetek ellen vívott mérkőzés nem csupán a sporttörténelem részeként vonult be a történelembe, a „melbourne-i vérfürdő” (Zádor Ervin szemöldökét repesztette fel egy könyökös) egyfajta szimbóluma lett az itthon levert forradalomnak.

A sportág nagy szabályváltoztatásaihoz (megszűnt az állóvízilabda, jött a sokmozgásos játék) is remekül alkalmazkodtak a mieink, Gyarmati Dezső, Kárpáti György és társai élményszámba menő produkciót nyújtottak. Említett két játékos tagja volt az 1960-ban bronzérmes együttesnek is, ám nem adták fel, és az 1964-es olimpián – ahol már négy negyedet játszottak, és lehetett cserélni is – Laky Károly vezetésével ismét aranyérmét szereztek a hazának. Így váltak mindketten háromszoros ötkarikás bajnokká. (Sőt, Gyarmatinak van a bronz mellett még egy ezüstje is, azaz összesen öt érme játékosként – majd később kapitányként folytatta a sort...)

A hatvanas évek második felétől – a többi közt a riválisoknak kedvező, kiállítását megszüntető szabályoknak is köszönhetően – kisebb megtorpanás következett, mindez 1968-ban bronzérmes, 1972-ben pedig ezüstöt jelentett az olimpián. Úgy, hogy Münchenben veretlenül lettünk másodikak...

Az addig Rajki Béla segítőjeként dolgozó Gyarmati Dezső vette kézbe az irányítást, és következett az újabb nagy korszak. Az első ízben kiírt világbajnokságot (1973, Belgrád), a soros Eb-t (1974, Bécs), majd az 1975-ös vb-ezüst után az 1976-os olimpiát is megnyerte a magyar válogatott. A Faragó Tamás-Csapó Gábor-Szívós István tengely mellett is egy sor klasszis alkotta a csapatot. Olyan játékosok, akik lazaságukkal, lázadó külsejükkel, a szovjetek állandó legyőzésével az ország nagy kedvenceinek számítottak. Az új szabályok (például támadóidő, „normál” kiállítás) bevezetése esetükben sem jelentettek problémát.

Az 1977-es Eb-t még besöpörte a társaság, a '78-as vb-n, majd a '80-as olimpián bronz jutott neki. Játékosai később edzőnek álltak, így hozzájárulva ahhoz, hogy a magyar vízilabda megőrizze helyét a világ élvonalában. Hiába voltak remek játékosaink, egy ideig nem jöttek az eredmények, a '88-as és a '92-es olimpia sem úgy sikerült, ahogy szeretnénk volna (5. és 6. hely), ám Atlantában, 1996-ban már egyre közelebb volt az elithez a csapat, amely végül negyedik lett. Említsük meg: az 1995-ös Világkupát megnyerte, sohasem látott hosszúságú aranszünetet lezárva ezzel.

A soros aranykor azonban csak ezt követően vette kezdetét. Mert felnöttek azok az ifjak, akik Kemény Ferenc vezetésével az utánpótlás világversenyeken sorra gyűjtögették aranyérmeiket, akik 66 meccsből 65-öt megnyerve, egyet döntetlenre adva zsebeltek be mindent. A kapitányi székbe Kemény Dénes ült, és játékosaival káprázatos szériát futott. Az 1997-es és 1999-es Eb-t megnyerte (utóbbi fináléját, a 15–12-es, horvátok ellen aratott diadalt minden idők egyik legszínvonalasabb mérkőzésének titulálták a szakemberek), az 1998-as vb-n második lett, majd még az olimpia előtt, 2000-ben a Világkupán is a legjobb lett.

Sydneyben 24 év után ünnepelhettünk olimpiai aranyérmes, hogy aztán mindezt két újabb kövesse: Athénban Szerbia és Montenegró együttesét elképesztő csatában, félelmetes utolsó negyeddal fordította és nyerte meg a csapat, míg 2008-ban, Pekingben fölényét egyértelműsítve jutott a csúcsig. Úgy, hogy mindeközben 2003-ban, 30 év elteltével szerzett Magyarországnak vb-aranyérmes, Világligát nyert, 25 nemzetközi tornából 23 alkalommal állt dobogón, avagy a Kemény-érában minden létező címet besöpört a társaság. Hatan, Benedek Tibor, Biros Péter, Kásás Tamás, Kiss Gergely, Molnár Tamás és Szécsi Zoltán csatlakoztak Gyarmati Dezsőhöz és Kárpáti Györgyhez: ők is háromszoros olimpiai bajnokok lettek.

A 2012-es, londoni olimpia 5. helyezése után a kapitány segítője, Benedek Tibor vette át az irányítást – a debütálás parádésan sikerült: az új válogatott – ott, ahol 2003-ban Kemény Dénes csapata is nyert, azaz Barcelonában – világbajnoki győzelemmel nyitott! A 2014-es, hazai Eb-n a fináléban Szerbia legyőzte a mieinket, ám a remény adott, hogy folytatódjon a sikersorozat.

Női vízilabdában ugyan még nem sikerült az olimpiai dobogóra állni, ám folyamatosan azon dolgoznak az edzők, hogy megtörjön ez a sorozat. A szakágat a nyolcvanas években Ördögh Éva honosította meg Magyarországon, ő volt az, aki először istápolni kezdte a lányokat. Az első világbajnokságon Konrád János irányításával 5. lett a csapat, ám a '85-ös, '87-es és '89-es Európa-bajnokságon ezüstérmes szerzett. Tóth Gyulával 1991-ben már Eb-arannyal jelezte a

szakág, beérni látszik a hazai munka – az 1994-es világbajnoki győzelem aztán már egyértelmű visszaigazolása volt annak, hogy női pólóban is az elit tagjai vagyunk.

A női vízilabda utat tört magának, 2000-ben már ott szerepelt az olimpia műsorában, igaz, csupán hat csapattal. A palermói selejtezőt meglehetősen érdekes körülmények között elbukta a csapat, ám mindez nem törte meg a lendületet. Érkezett a kapitányi posztra Faragó Tamás, akivel a 2001-es hazai Eb-n nyert a csapat, majd vb-ezüstöt szerzett. Az athéni kvalifikációt is sikerrel vette, ám ott csupán hatodik lett. A montreali bajnok azonban nem adta fel, csapatával 2005-ben világbajnokságot nyert! Stieber Mercédesz – miután tagja volt a '94-es aranycsapatnak is – így a sportág első magyar kétszeres vb-aranyérmesének vallhatta magát. (Őt követte 2013-ban Madaras Norbert).

A női válogatott a 2008-as olimpián Godova Gábor, a 2012-es játékokon Merész András kapitány irányításával éppen lemaradt a dobogóról, s lett negyedik. Utóbbi szakember, aki az említett Ördögh Éva fia, a 2012-es eindhoveni és a 2014-es budapesti Eb-n, és a 2013-as barcelonai vb-n is 3. helyig vezette a csapatot (összesen 2 arany, 1 ezüst, 1 bronz a vb-mérleg, és 2, 5, 5 az Eb- mérleg). Helyét 2015-ben Bíró Attila vette át, akinek irányításával jó az esély arra, hogy kiharcolja a csapat a riói részvételt, egyszersmind újra célba vegye az olimpiai dobogót.

5. Indoklás a Magyar Értéktárba történő felvétel mellett, kitérve a nemzeti érték országos jelentőségének bemutatására

Az országos jelentőséget és az igazi csúcsteljesítményt egyes sportágak tekintetében objektíven megvilágítják az elért eredmények. Bár Magyarország számos sportsikerére lehet büszke és méltán tartjuk magunkat sportnemzetnek, a vízilabda az egyetlen olyan sportág, melyben magasan a magyar csapatoknak vannak legjobb eredményeik:

... a legtöbb érmet a nyári olimpiai játékokon Magyarország szerezte – szám szerint 15-öt

... a legtöbb aranyérem a nyári olimpiai játékokon szintén a mi birtokunkban, összesen 9

... a legtöbb olimpián, 21-en Magyarország férfiválogatottja vett részt a sportágban

... a legeredményesebb magyar csapatsport az olimpiákon a vízilabda – 9 első, 3 második, 3 harmadik, 1 negyedik, 4 ötödik és egy hatodik helyezése van

... a legtöbb háromszoros olimpiai bajnokot vízilabdában Magyarország adja – Benedek Tibor, Biros Péter, Gyarmati Dezső, Kásás Tamás, Kárpáti György, Kiss Gergely, Molnár Tamás, Szécsi Zoltán

... a legidősebb magyar élő olimpiai bajnok az 1913-ban született Tarics Sándor, aki vízilabdaválogatott tagjaként nyert az 1936-os berlini játékokon

... a legtöbb egymás után megnyert olimpiai bajnoki címet Magyarország Nagy-Britanniával együtt szerezte – mi 2000-ben, 2004-ben és 2008-ban, a britek 1908-ban, 1912-ben és 1920-ban győztek zsinórban háromszor

... a legtöbb hosszabbítást hozó olimpiai mérkőzést a magyar válogatott nyerte: az 1924-es olimpián nyolcszori hosszabbítás után, 20 perc helyett 80 perces, legendás mérkőzésen 7–6-ra győzte le az uralkodó brit együttest

... a leghosszabb veretlenségi széria a sportág történetében hozzánk írható: 1928 és 1939 között 110 mérkőzésen nem kapott ki a magyar férfiválogatott, mindez két olimpiai aranyérmes (1932, 1936) és három Eb-győzelmet (1931, 1934, 1938) hozott magával

... a legelső vízilabda Európa-bajnoki aranyérem a miénk lett – 1926, Budapest, Császár Uszoda

... a legelső vízilabda világbajnoki aranyérem a miénk lett – 1973, Belgrád

Közös sikerek

Mit nevezünk a sportban sikernek?

Pusztán a száraz tényeket nézve talán könnyű a megállapítás: a végső győzelem. A végső győzelem, mint legnagyobb diadal. Igen ám, de mélyrehatóbb vizsgálat esetén ennél azért összetettebb volna a kérdés megválaszolása. Figyelembe véve azt, hogy a sport, különösebb a látványsportnak nevezett szegmense az egészségmegőrzés, és sok egyéb tényező mellett a szórakoztatóipar része is egyben, a siker mértékegységét nem csupán győzelemben vagy vereségben mérik.

Vízilabdában sem.

Mióta létezik ez a fantasztikus sportág, bennünket, magyarokat többnyire elkényeztettek pólósaink, világversenyek tucatjain álltak dobogón, annak is a tetején, voltaképpen nemzeti sporttá minősítve ezt a játékot. Szokás mondani: génjeinkben van a póló, „csak” élni kell vele.

Szó se róla, nem lehet panaszunk, nem véletlen a „Vízilabdában mi vagyunk a császárok” közismert megfogalmazás. Avagy akik az elmúlt száz-százöt év vízilabdázására adták a fejüket, alaposan elsajátították a „szakmát”, Budapest és vidéki uszodák kultikus helyein szívták magukba a tudást. Nem feltétlen voltak sokan, ám a minőségi munka meghozta eredményét.

A világ megváltozása, a sport minél nagyobb ereje aztán vízilabdában is olyan áttörést hozott, amely nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy igazi sikerről beszélhessünk. A magyar férfiválogatott 2000-es, sydneyi olimpiai aranyérme, majd az azt követő újabb világgraszoló diadalok, sorozatok alapjaiban változtattak meg mindent. A média jelentős átalakulása, a hírverseny egészen odáig repítette a sportágat, hogy a reklám-, marketing- és presztízisértéke a magasba szökött, egyszersmind a különböző viadalokon elért győzelmek sohasem látott felhúzóerővel bírtak.

Számszerűsítve: az elmúlt tizenöt évben közel ötszörösére nőtt az utánpótlás-korú versenyzők száma!

Íme, a sikerfaktor egy jelentős szeglete.

Igen ám, de az sem titok, ez az örült mennyiségi ugrás valahol a minőség rovására is ment. Természetesen nem tétlenkedtek a szövetségben sem, igyekeztek tartani a szintet. A 2013-as

esztendő itt is igazi áttörést hozott: a magyar szövetség dr. Kemény Dénes elnök vezérletével hetven oldalas szakmai ajánlást dolgozott ki. Ebben leírták, hogy korosztályonként és posztonként mit kell tudni egy vízilabdázónak. A kézikönyvet később a kor követelményeinek megfelelő videóanyaggal is kiegészítették. Sőt, az utánpótlás-nevelésben régióválogatottakat is kialakítottak annak érdekében, hogy kisebb vízilabdás hagyományokkal rendelkező helysínről érkezőknek szintén legyen esélyük arra, hogy felfedezzék a tehetségeket.

Mindent összevetve olyan hibátlan szakmai anyag, olyan kotta áll rendelkezésre, amelyből már „csak” olvasni kell tudni.

A döntéshozók persze kristálytisztán tudják, a kép akkor teljes, ha minőségi „olvasók”, azaz edzők foglalkoznak a pólósokkal. A projekt így azzá vált teljessé, hogy 2013 szeptemberében kétéves, önálló edzőképzést indított a Magyar Vízilabda Szövetség. Ennek a vezetője pedig nem lett más, mint a sportolóként, majd később trénerként is nagy győzelmeket megélt Kásás Zoltán. Hogy az iskola kiírása mennyire jó ötlet volt, mi sem bizonyítja jobban, hogy az európai szövetség (LEN) azonnal melléállt, egyszersmind a LEN által akkreditált edzőképző tanfolyamról beszélhetünk.

Idén végzett az első osztály, és a képzés elindításának elsődleges célja természetesen bizonyítást nyert az elmúlt két év alatt (négy féléves tanfolyamról van szó elméleti és gyakorlati órák mellett). A lényeg ugyanis Kásás Zoltán szerint nem más, mint az, hogy olyan edzők dolgozzanak az utánpótlásban, akik valóban megtanítják az alapokat a gyerekeknek, amire aztán később lehet építeni. Ha ez elmarad, kis túlzással megette a fene az egészet, de legalábbis nem garantált, hogy a játékos fejlődése egyenes és töretlen lesz. *„Évek óta hajtogattam, hogy el kell indítani egy képzést, mert sok fiatal edző nem tanítja meg az alapokat. Emellett meg kell tanítani őket edzést tartani is, ez is egy külön tudomány. Szerencsés a helyzet, mert amiről beszéltem, az megvalósult. A képzés szakmai részét én állítottam össze, vendégelőadókkal. Örültem a feladatnak, más ez, mint edzősködni, ha valaki sokáig ült a padon, annak azért hagy ez okoz némi hiányérzetet. Felelősségteljes ez a mostani munka, aminek az eredményét csak egy-két év múlva fogjuk látni. Nagyon fontos, hogy nem engedjük el a most végzett hallgatók kezét, azt tervezzük, hogy a jövőben rendszeresen összehívjuk őket egy-egy továbbképzésre”* – fogalmazott Kásás Zoltán.

A képzés annyiban különbözik a Testnevelési Egyetem képzésétől, hogy a gyakorlati órákat az uszodában tartják, ez elengedhetetlen a minőségi képzés eléréséhez.

„Pozitív visszajelzések érkeztek a hallgatóktól a vízben bemutatott gyakorlatokkal, edzésekkel kapcsolatban. Hasznosnak ítélték, a többi tantárgynál természetesen kisebb volt az interaktivitás, ott többnyire tényleg hallgatóként vettek részt” – tette hozzá a képzés vezetője.

A minőségi munka, amely, mondani sem kell, a szürke hétköznapiakban a klubokban „csapódik le”. Az utánpótlás-nevelés így lesz kerek, így örzi meg minőségi hagyományát, így kerülnek évről-évre tehetségek a legjobbak közé. A lényeg a szervezettségen (ha már szervezettség: a szövetség minden korosztályban kiemelten foglalkozik a legjobbakkal, nem véletlen, hogy két 1976-os olimpiai bajnok, Horkai György és Faragó Tamás irányítja a munkát), a tudáson, a szakmai elhivatottságon múlik.

Természetesen nem lesz minden gyermekből később első osztályú-, vagy éppen válogatott vízilabdázó, mindazonáltal a szülők láthatják, tapasztalhatják, jó helyen van gyermekük. A jó

szellemű közösség, az intelligens közeg ugyanis legalább ugyanakkora, ha nem nagyobb jelentőséggel bír, mint pusztán egy medencében kivívott győzelem.

A vízilabda sportágra egészen a kezdetek óta jellemző a sport és a tanulás összehangolásának igénye. Diplomás olimpiai bajnokok tucatjai bizonyítják, hogy a kiemelkedő szellemi teljesítmény nem gátja, sőt, éppen kulcsa a sportsikereknek.

Már a harmincas évek olimpiai bajnok klasszisai hagyományt teremtettek: Keserű Ferenc, Bozsi Mihály jogászként dolgoztak sportpályafutásuk végeztével, míg Tarics Sándor mérnökként, egyetemi tanárként szerzett magának nemzetközi tekintélyt, hírnevet.

A sportág legnagyobb alakjai az uszodán kívül is meghatározó személyiségei lettek a magyar közéletnek. Gyarmati Dezső politikusként is szerepet vállalt, a Konrád testvérek állatorvosként, fogorvosként dolgoztak. Bodnár András, Tokió bajnoka és a montreali győztes Szívós István a mai napig aktívak orvosként.

Ez a felemelő tendencia Kemény Dénes háromszoros olimpiai bajnok válogatottjában sem szakadt meg. Kiss Gergely, Steinmetz Ádám és Barnabás, valamint Molnár Tamás egyaránt jogászként diplomáztak. Persze ez csak néhány példa a tanult és civilben is sikeres sportolók közül.

A fenti lista nem teljes, de nem is a véletlen műve. Az uszodai kultúra jelentése több mint egy sportág, egy játék, testgyakorlás vagy fitness: valódi kultúra, ahol a példaképnek számító edzők és idősebb csapattársak a fiatalokat nemcsak a sportra, de az életre is nevelik.

6. A nemzeti értékkel kapcsolatos információt megjelenítő források listája (bibliográfia, honlapok, multimédiás források)

Aranykor - Gyarmati Dezső, Csurka Gergely

A nemzet aranyai – Csurka Gergely

Győzelemre születtek – Csurka Gergely

Az igazi dream team – Csurka Gergely

Kemény évek – Mezei Dániel, Csurka Gergely

Kemény üzenetek – Endrei Judit

Medencék, gólok, pofonok – Helsinkitől Moszkváig– Kárpáti György

Melbourne, Miami, Margit-sziget – Jeney László, Kárpáti György

Magyar vízilabdázók az Olimpiai Játékokon – Hencsei Pál, Ivanics Tibor

Labda a vízben – Merész András

Kapitányságom története – Jakabházy László, Gyarmati Dezső

Gyarmati sors, avagy egy bal kéz története – Peterdi Pál

Ó, Póló – Peterdi Pál

Barcelona kulisszatitkai – Stuber Sándor

Életem a játék – Kiss Gergő

Kása – Kásás Tamás, M. Kiss Csaba

www.waterpolo.hu

7. A nemzeti érték hivatalos weboldalának címe:

www.waterpolo.hu

III.

MELLÉKLETEK

1. Az értéktárba felvételre javasolt nemzeti érték fényképe vagy audiovizuális-dokumentációja
2. A Htv. 1. § (1) bekezdés j) pontjának való megfelelést valószínűsítő dokumentumok, támogató és ajánló levelek
3. A javaslatához csatolt saját készítésű fényképek és filmek felhasználására vonatkozó hozzájáruló nyilatkozat